

SINNETT, ALFRED PERCY

Kort framställning af teosofiens
hufvudgrunder : utdrag ur "The
purpose of theosophy"

Teosof. bokf
1889

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

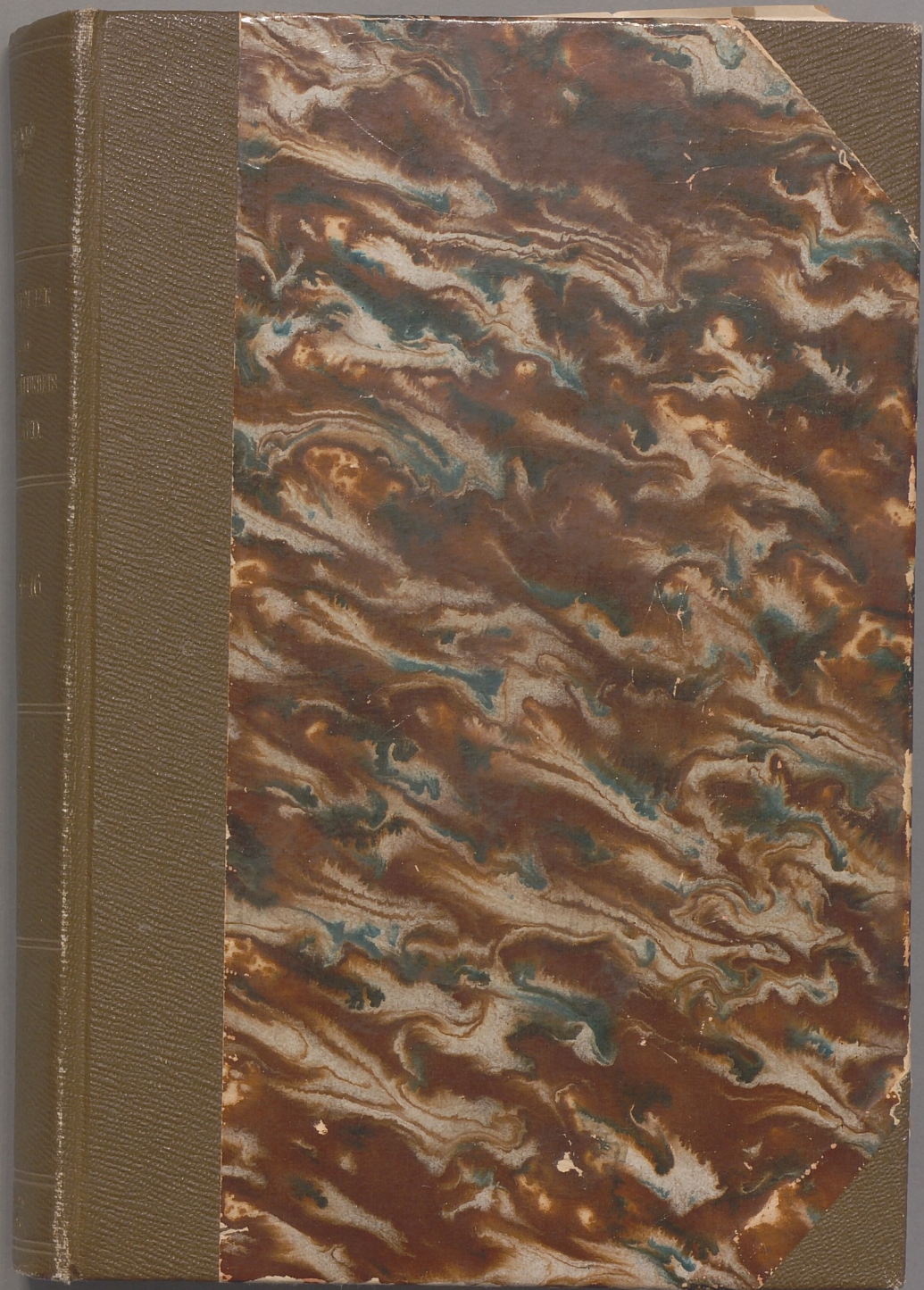
Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

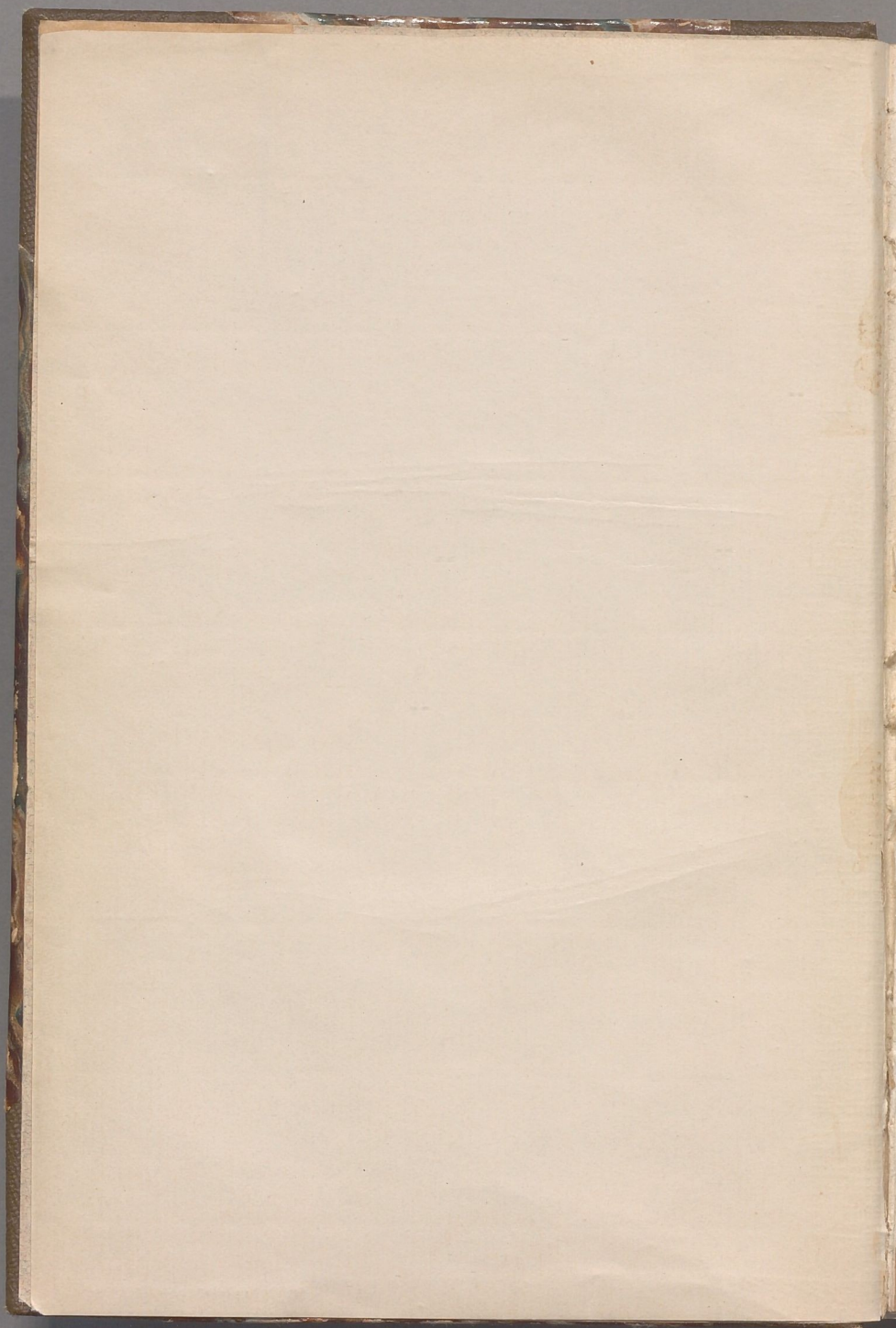

Kungl. Biblioteket
STOCKHOLM

Teosofi
Sällsk.

Teosofiska samfundet, Sveriges

10

SKRIFTER

UTGIFNA AF

TEOSOFISKA SAMFUNDETS
SVENSKA AFDELNING.

N:o 2.

KORT FRAMSTÄLLNING

AF

TEOSOFIENS HUFVUDGRUNDER

UTDRAG UR

"THE PURPOSE OF THEOSOPHY"

AF MRS A. P. SINNETT.

STOCKHOLM

LOOSTRÖM & KOMP.

IVAR HÄGGSTRÖMS BOKTRYCKERI

1889.

Pris: 30 öre.

ROBT. TRANSMYTHING

PHILOSOPHERS THE VUDGRUWDR

TABLE

THE PURPOSE OF THEOLOGY

L. M. A. E. SIMMETT

KAP. I.

Grundläggande sanningar.

Teosofin är icke en religion med trosbekännelse och dogmer, dem dess anhängare måste underskrifva i och för inträde i fällan. Då emellertid en falsk föreställning, att denna vetenskap skulle på visst sätt utgöra en speciel troslära, torde hafva gjort sig gällande inom den vesterländska världen — för så vidt saken vunnit någon uppmärksamhet alls — vilja vi i det följande lemna en enkel och kortfattad framställning af det teosofiska tänkandets allmänna karaktär och verkliga sträfvan och påpeka detta studiums innehåll och omfattning samt det inflytande den kunskap, hvartill det leder, utöfvar på dess sanne idkares lif, verksamhet och förhållande till sin omgivning och menskligheten i dess helhet. Få torde vilja förneka att det teoretiska tänkandet och den vetenskapliga forskningen sedan många år tillbaka gått i riktningen mot materialism och agnosticism. Teologin har kommit i misskredit, därför att hennes försvarare och predikanter, i stället att egna sig åt det andliga vetandets studium, nöjt sig med att, i många fall likt papegojor, upprepa sina föregångares fraser, hvilka ursprungligen formulerats snarare för att göra deras antagande af så kallade kättare på samma gång mera svårt och mera bindande, än med hänsyn till något verkligt värde eller någon andlig sanning, som skulle kunna upptäckas uti dem. Med andra ord, de hafva hållit sig till sina troslärorors dogmer i stället för till andan i deras olika ledares ord. Dock,

trots denna intellektuella lutning till materialismen, fortfarande alltjemt i menniskonaturen begäret efter en tro på ett kommande lif; och följande sidor skola påpeka, huru som teosofin eller, såsom den lika väl kan kallas, den esoteriska läran uppvisar orsaken till denna instinktmässiga längtan och hvad hon under kommande tider nödvändigt måste leda till.

Enär teosofin i sig sjelf icke är en religion i detta ords vanliga mening, knappast en filosofi, kan hon — och hon gör det äfven — bland sina anhängare omfatta representanter för nästan alla världens religiösa trosformer äfvensom många, hvilka icke tillhöra någon bekännelse alls. Hon lär människorna att söka den sanning, som utgör den gemensamma grundvalen för hvarje trosbekännelse, filosofi och vetenskap, att urskilja och undanrödjå den öfverbyggnad, som blifvit uppförd af vidskepelsen, förföljelsen, maktlystnaden, okunnigheten och biggotteriet och att sålunda lägga i dagen det faktiska förhållandet, att det är *en* sanning, som uppehåller alla religioner, huru skiljaktiga de än må synas — och denna sanning är de gamles gudomliga vishet, den der kan upptäckas i Kabbalās symboliska skrifter, i Homeros' böcker, Vedas och andra österlandets heliga skrifter, i Talmud, Koran och vår egen Bibel, såväl som i Pythagoras', Sokrates' och många af de nyare filosofernas läror. Denna Visdomens Religion, som utgör det sanningsens frö, hvilket återfinnes i hvarje trosform, som förtjenar detta namn, existerade på denna planet årtusenden före alla kristenhetens trosläror och innan de ännu äldre religionerna i Österlanden blefvo upptecknade. Till stöd för detta senare påstående må anföras, att Vedaböckerna, hvilka sägas vara den äldsta ännu i behåll varande urkund, århundraden före den tid, då de affattades i skrift, fortplantats muntligen från prest till prest, enär den sanna kunskap, som meddelades i dessa läror, ansågs ega en alltför helig karaktär att böra anförtros åt andra än dem, hvilka egnade hela sitt lif åt forskningen uti denna mystiska visdom; och i våra dagar är det omöjligt till och med för de bästa hin-

duiska sanskritlärdé att fatta den verkliga betydelsen af dessa böcker genom deras blotta läsande, enär de skrifna orden allt efter betoning och röstvexling erhålla en helt olika betydelse. Derföre måste en idkare af ockultismens studium, som vill tillgodogöra sig det dolda vetande, dessa böcker otvifvelaktigt innehålla, höra dem föreläsas af sin Guru (mästare), hvilken allt efter lärjungens framsteg förklarar den rätta tolkningen af deras symbolik.

Den som hängifver sig åt detta studium skall finna, att teosofin innehåller en outtömlig kunskapskälla inom hvarje tankens schakt både på det andliga och fysiska planet. Det gifves ingen vetenskap, ingen konst, ingen intellektuel sträfvan, i hvilken riktning den än må gå, som icke teosofin, rätt förstådd, omfattar och genomtränger; dess studium måste göra hvarje mensklig varelse visare och ädlare.

En af de första sanningar, lärjungen har att klargöra för sig, är andens utveckling genom reinkarnationen. Tron på denna lära kan återfinnas nästan inom alla de forntida filosoferna, och hon rekommenderar sig inför det tänkande sinnet genom den tillfredsställande förklaring hon gifver i fråga om de olikheter i lifvet vi kunna iakttaga allestädes omkring oss både inom djur- och menniskoriket. Huru skulle vi annars kunna förlika oss med den skenbara orättvisan, att en menniska födes i absolut elände och brist, i en ställning, der förbättring, ja till och med begäret efter förbättring är en omöjlighet; under det att en annan utan någon, så vidt vi kunna se, större förtjenst är omgifven af vänner, lyx och allt, som kan göra lifvet önskvärdt? Huru förklara krymplingens, den blindes, sjuklingens och den moraliskt förderfvades tillstånd i jemförelse med deras, hvilka ega formens skönhet, en kraftfull helsa, hederliga sträfvan den och bruket af alla sina sinnen, annorledes än enligt den teorin att alla äro inbegripna i ett utvecklingsarbete -- ett gradvis framåtskridande icke blott i materielt utan äfven i andligt afseende? Skola vi antaga evolutionsteorin upp till en viss punkt och sedan tvärt förkasta den, sägande,

här är det slut, här upphör allt framåtskridande? Är det icke förnuftigare att i enlighet med analogin antaga, det naturen, sedan hon efter ett långt utvecklingslopp genom de lägre rikenas många och vexlande former, frambragt det människoslägte, om hvilket vi ega kännedom, fortgår vidare från denna punkt i hoppet om ett oändligt andligt och psykiskt framåtskridande, hvilket vi nu endast begynna fatta såsom möjligt, men som under tidens lopp skall varda ett erkänt faktum; erkänt derföre att de psykiska förnögenheter, hvilka nu uppenbara sig i sällsynta undantagsfall, då skola varda flertalets egendom? När den andliga utvecklingen uppnått denna punkt, torde det komma att visa sig en långt större skilnad emellan de menckliga raser, hvilka ega sådana krafter och dem, som äro i saknad deraf, än den, som nu råder mellan den nordamerikanske indianen och nutidens mest civiliserade folk. De väsensheter eller menckliga jag, som nu upptaga de vilda och barbariska rasernas kroppar, skola i behörig ordning reinkarneras i kroppar, tillhörande ett något högre civilisationsstadium, för att sålunda steg för steg samla nödig erfarenhet till en ännu högre utveckling — en ständig förädling, ett ständigt framåtskridande.

Men vi behöfva ej här ingå i några bevis för eller mot denna lära, vi vilja blott i största korthet visa, att den ingår i den teosofiska undervisningsplanen. Läsaren får emellertid icke föreställa sig att med reinkarnation menas menckliga sjäalars vandring in i djurkroppar eller ens tillbaka till lägre menckliga existensformer, ty detta skulle svåriligen kunna kallas ett andligt framåtskridande. Det är lika omöjligt för en anhängare af denna filosofi att tro på det menckliga jagets tillbakagående genom inkarnationen, så att, sedan det en gång varit en bildad europé, det sedermera skulle kunna inkarneras i en eskimå eller vilde — som det skulle vara för en anhängare af Darwins evolutionsteori att tänka, det en menckiska kunde vanslägtas till en apa eller en elefant till en ollonborre. Man måste alltid fasthålla i minnet hvarje tings på detta klot gradvisa, men säkra uppåtstigande

från mineralet och växten till människan, från människan till Gud. Vi få dock icke tänka att med detta ord menas den ortodoxa kristendomens antropomorfa (människolika) eller personliga Gud, det begagnas här blott såsom den enda lämpliga termen för uttryckande af hvad som omvexlande beskrifves såsom »Absolut Kraft», »Högsta Enhet», »Högsta Verklighet», »Gudomlig Ande» o. s. v., det som genomgår allt rum och hvars manifestationer (uppenbaranden) vi kunna upptäcka i alla de oss omgifvande tingen såväl lefvande som döda.

Det är denna gudomliga andes uppvaknande inom oss, som gifver uppbof i somliga fall till en känsla af visshet om en kommande tillvaro, i andra till en obeskriflig längtan efter en sådan; det är detta något, som, sammanlänkadt med kroppen, men oberoende af densamma, ingifver allvarliga kristna eller anhängare af hvarje annan religion utan afseende på tidsålder eller hemland hoppet, ja, tillförsigten om en himmelsk salighet efter döden.

På denna reinkarnationslära hvilat den icke mindre viktiga läran om Karma — den lag för orsak och verkan, som gör sig gällande med hänsyn till det förtjenstfulla eller straffvärda i en människas gerningar under hvarje hennes jordelif.

Genom hvarje handling, hvarje tanke skapar individen i sitt dagliga lif en god eller ond karma, på samma gång han i detta lif skördar följderna af den karma han skapat genom sina begär och gerningar i föregående lif. När vi se personer, behäftade med medfödda lidanden, kunna vi tryggt antaga, att dessa lidanden utgöra de oundvikliga följderna af orsaker, dem de sjelfva framkallat i ett föregående jordelif. Man kan invända, att då dessa lidanden äro ärftliga, hafva de ingenting att göra med föregående inkarnationer, men vi måste komma ihåg, att jaget, den verkliga människan, individualiteten icke har sitt andliga ursprung i det föräldrpar, genom hvilket det återförkroppsligas, utan indrages genom de böjelser det utvecklats inom sig under sitt föregående lefnadssätt i den strömning, som när tiden

för dess återfödelse är kommen, för det till det hem, som bäst passar för utvecklingen af dess böjelser. Sålunda är ett blindfödt barn — för att taga ett enkelt exempel — icke mera ett offer för slump eller olycka, än en person, som derföre att det för ögonblicket smakar hans gom, äter eller dricker något, som måste frambringa skadliga verkningar. Men i följd af speciella laster eller egenskaper, tillhörande dess föregående inkarnation eller måhända på grund af en allmän och aldrig undertryckt böjelse för det onda har dess jag omgifvit sig med frändskaper, hvilka svepa det med sig i dessa kanaler, de der till slut oundvikligen införa det i en blind barnakropp, att der lida verkningarna af sin gamla och på samma gång skapa en ny karma under ständig förbättring och rening, till dess, såsom ofvan är sagdt, men-skoslägtet varder mer och mer fullkomligt och gudalikt. Och här må det anmärkas, att menskligheten *i stort* är inbegripet i en förbättrings- och utvecklingsprocess, ledande till ett långt högre utvecklingsstadium, än vi för närvarande — i följd af vår stora materialitet — kunna tänka oss. Men det gifves individuella undantag från detta jemna fortskridande, och ehuru dessa undantag i jmförelse med massan utgöra en oändligt liten procent, bilda de dock en klass för sig sjelfva och deras slutliga disintegrering (upplösning) skall ega rum på det astrala planet, sedan den andliga delen af deras natur blifvit under successiva inkarnationer undertryckt och krossad, till dess jaget äntligen afsöndrat sig från det, som ensamt kan skänka det odödlighet. Vi skola i ett följande kapitel vid behandlingen af människans konstitution lemna läsaren en tydligare framställning af denna del utaf läran.

Denna lära om karma är för dem, som klart uppfattat dess mening, en god ledning och hjälp i sträfvandet mot ett högre och bättre lif, ty vi få icke glömma att icke blott våra gerningar utan ock våra tankar för visso framkalla en mängd omständigheter, de der skola utöfva ett godt eller ondt inflytande på vår egen framtid och — hvad som är ännu viktigare — på många af våra medskapade varelsers.

Om syndens följder endast drabbade syndarens eget jag, skulle hans karma vara en fråga af mindre vikt; men då hvarje tanke och gerning i lifvet utöfvar ett motsvarande godt eller ondt inflytande på äfven andra medlemmar af den menckliga familjen, blir en sträng känsla af rättvisa, sedlighet och osjelfviskhet så mycket nödvändigare för en kommande sällhet och utveckling. Ett begånget brott, en lössläpt ond tanke kunna icke återkallas — ingen ånger kan utplåna deras kommande följder. »Kunna *resultaten* af ett brott utplånas, äfven om brottet sjelft skulle få förlåtelse? En orsaks verkningar äro aldrig inskränkta till orsakens gränssområde, ej heller kunna *resultaten* af ett brott inskränkas till brottslingen och hans offer. Hvarje god så väl som hvarje ond handling har sina verkningar, lika tydliga som dem af en i lugnt vatten kastad sten.* En uppriktig ånger kan afhålla en menniska från upprepade felsteg; men den kan icke rädda hvarken henne eller andra undan följderna af det redan begångna, de skola ofelbart träffa henne i detta eller ett följande lif.

Om alla både män och kvinnor höllo karmas lag i troget minne och rättade sin lefnad derefter, skulle de icke ådraga sig så stort ansvar för förbrytelse mot nästan. Men denna lag fordrar icke blott afhållelse från det onda, utan ock verksamhet i det goda; och en af teosofins mest stor-slagna läror är den om ett universelt brödraskap, hvilket rätt tolkadt betyder ett storsint begär att gagna menckligheten. Det finnes knappast någon menniska, huru ringa som helst, hvilken icke på ett eller annat sätt kan med ord eller gerningar bidra till sina medmenniskors bästa. Huru mycket mera ligger då icke detta i de bildade klas-sernas makt? — och det är till dem dessa ord äro ställda. Filantropin ligger öppen för dem på tvänne plan, det fysiska och andliga, ty de äro förmögna både af att handla och tänka; och denna filosofi lär oss, att tankar kunna i vissa fall vara af ännu större vikt än handlingar, alldenstund de

* »Isis Unveiled», Vol. II, p. 542.

senare såsom tillhörande det fysiska planet i kommande inkarnationer påverka endast fysiska lif, under det att de förra såsom tillhörande det högre planet alstra ännu mera fjerrgående följder, hvilka påverka den andliga och såsom sådan verkliga tillvaron.

Den karma, som skapas af våra gerningar och allmänna tendenser, bestämmer våra kommande inkarnationer på denna planet; den som skapas af vår intellektuella verksamhet och våra tankar, påverkar mera direkt vårt andliga tillstånd efter detta, i det den bestämmer varaktigheten och karaktären af den himmelska salighet, som föregår återfödelsen på det materiella planet. Sålunda lemna vi på vår bana genom jordelifven efter oss en följd af händelser, dem ingen ånger kan upphäffa och som måste med absolut nödvändighet framkalla sina oundvikliga resultat i nästa inkarnation — fattigdom, rikedom, hög samhällsställning, dålig hälsa, vanskaplighet, saknad af ett eller flere sinnen, lycka, elände, begär att göra godt utan medel dertill eller makt att göra godt utan vilja att göra det. Dessa och alla andra mensklighetens hemsökelse eller välsignelser bero icke på någon tillfällig inflytelse vid någon viss födelse eller under något visst lefnadslopp, utan äro direkta följder af individens föregående böjelse och handlingar.

Detta är blott grundlinierna till den stora karmalagen. Det gifves naturligtvis otaliga detaljer och biomständigheter, med hvilka vi icke här kunna uppehålla oss. Den, hvars intresse en gång blifvit väckt för denna filosofi, kan lätt sjelf skaffa sig fullständigare upplysningar ur de många nu utkomna böcker, som behandla dessa ämnen.

KAP. II.

Grunddragen af ockultismens historia.

Såsom vi redan sagt, utgör de gamles *Gudomliga Vishet* alla de stora folkreligionernas grund och kärna, och om man bortrensar allt det ogräs, hvarmed tid och mänskliga passioner öfverklädt dem, skall man ännu derunder finna den sanna (ursprungliga) uppenbarelsen i hela dess renhet.

Hvad innehåller då denna gudomliga vishet, hvarifrån leder den sitt ursprung; af hvilka är den förkunnad och till hvad ändamål?

En blick tillbaka i historien lär oss, att de bildade medlemmarna af samhället alltid varit i besittning af kunskaper, hvilkas spridande bland allmänheten icke ansetts rådligt. I de mest aflägsna tider, af hvilka historien bevarar någon hågkomst, utgjordes den högsta och enda lärda klassen af dem, hvilka genom hierofanterna blifvit invigda i mysteriernas hemliga vetande. »Hvarje nation hade sina mysterier och hierofanter — de enda, hvilka kunde meddela der fruktansvärda kunskap, som innehölls i *Merkaba*.»* Vårdarne af denna heliga religion kallades magiker, ett ord härleadt från namnet på de persiska presterna, »magerne», de som voro lärda i *magi*; ty magin betraktades på den tiden såsom — hvad den i verkligheten var och ännu är — en gudomlig vetenskap, hvars studium genom uppodling af de människan inneboende andliga egenskaperna ledde till upptäckten af naturens dolda verksamhet.

»Mysterierna äro lika gamla med världen och kunna spåras ända tillbaka till den förvediska perioden i Indien»**.

* *Isis Unveiled*. Merkaba = en hemlig lära, som endast kan inhämtas »i mörker på en öde plats och efter många och förfärliga pröfningar.»

** *Isis Unveiled*.

Sålunda visar det sig att insigten om och utöfvandet af den ockulta vetenskapen kan följas tillbaka, så långt några historiska anteckningar gå och att idkarne af detta studium generation efter generation alltid träffats bland de för lärdom mest berömde i hvarje tid. Men oaktadt ockulta forskningar under en period ådrogo sina idkare förföljelse, tortyr och död, väckte de hos dem, som en gång beträdd detta vetandets område, ett så brinnande begär efter allt mera vetande, att ingen fruktan för följderna kunde hålla dem tillbaka. Och det är icke mer än billigt att antaga, det de, hvilka vågade lif och anseende af hängifvenhet för denna, såsom den vanligen kallas, vidskepelse, drefvos der-till af någonting mera än de blott teoretiska resultat.

De innersta hemligheterna af denna vetenskap hafva emellertid med den största samvetsgranhet bevarats och undanhållits de profana af hängifna väktare, hvilka utöfvat sin makt endast i och för människoslägtets framåtskridande både i materielt och andligt hänseende, när nödvändigheten så bjöd eller mensklighetens tillstånd det tillät. Folket å sin sida betraktade i fjerran aflägsna tidehvarf dessa väktare med absolut hängifvenhet och vördnad och åtlydde deras lagar i okonstlad tro.

Från denna vetenskaps hufvudrot hafva gröfre och finare grenar utgått i alla riktningar, stundom dolda under jorden, begåfvade med mer eller mindre styrka allt efter som de aflägsnat sig från den ursprungliga stammen, men alla oafbrutet bibehållande sin kraftförbindelse med den aflägsna lifskällan. Så leda alkemin, astrologin, trolldomsväsendet, demonologin, spiritismen och hvarje annan form af hvad man vanligen kallat öfvernaturligt vetande sin härkomst och tillvaro från de gamles esoteriska lära. Man kan i fråga om de olika faserna af den ockulta historien iakttaga samma händelseföljd som inom religionshistorien — ett gemensamt underlag af sanning, grupper af personer, som småningom afsöndra sig under särskilda ledare och som åter i sin ordning förgrena sig i nya grupper, under det att deras medlemmar för hvarje söndring aflägsna sig

allt längre från sanningen, till dess man slutligen endast med den största svårighet kan skönja den fina likhetstråd, som förenar dessa irrande sekter med deras gemensamma utgångspunkt.

Orsakerna till religionernas uppkomst och förfall äro i det närmaste de samma hos alla folk, både i Östern och Vestern. Detta behof af odödlighet, som är inneboende i menskligheten både hos dem, hvilka äro alltför obildade att känna det, och hos dem, hvilkas öfverbildning icke tillåta dem att medgifva dess tillvaro, är den känsla, som städse drifvit människorna att följa den ena eller andra af de religioner, som tid efter annan uppträd i världshistorien. Om dessa religioner med afseende på deras stiftares läror af dessas lärjungar och efterträdare hade uppehållits i sin fulla renhet — om inga världsliga fördomar eller själfviska bevekelsegrunder hade befläckt presterskapets lif — skulle de aldrig hafva iråkat detta tillstånd af förfall, som numera framträder blott alltför klart äfven för deras mest nitiska anhängare. Men när en verksamhet, hvilken endast borde betraktas såsom en inre kallelse, ett öfverväldigande begär att förhjelpa menskligheten till insigt om det andliga i naturen, öfvergår till ett yrke med dertill hörande strid om företräde, måste detta förhållande utöfva samma verkan inom hvarje religion. Steg för steg, men säkert uppstå tvifvelsmål, söndringar och upplösning, till dess, såsom nu är fallet både inom Öster- och Vesterlandet, agnosticisism och ateism taga öfverhanden inom de tänkande klasserna och derifrån småningom bana sig väg ned äfven till de lägre samhällslagren. Flertalet af de så kallade ortodoxa kristna utgöres antingen af dem, hvilka hvarken läst eller tänkt något alls öfver metafysiska ämnen eller ock äro de, om man närmare undersöker deras tro, i själfva verket esoteriska kristna, utan någon fast anslutning till den nuvarande kyrkoinstitutionens dogmer.

Såväl Buddhas som Jesu och alla andra stora religiösa reformatorers omedelbara lärjungar stodo omätligt högt öfver sina samtida i följd af sin beröring med och fasta tro på

sina respektive mästaress rena uppsåt, godhet och fulla osjelfviskhet; och dessa mästaress sedelärer, underverk och enkla lif erbjuda så ringa skiljaktigheter, att man lätt kan se, det de måste hafva hemtat sitt vetande från samma källa, oakadt de lefvat under vidt skilda tidsperioder.

Den sedelära Jesus lärde och tillämpade i sitt eget lif, är, så långt den går, fullkomlig och förädlande; men äfven i dess namn har man tillåtit sig förföljelser, blodbad, tortyr och all slags osedlighet. Presterskapets ursinniga kamp för bevarandet af den maktställning det vunnit genom våldsdåd, har förlamat såväl den vetenskapliga forskningen som den materiella utvecklingen. Af några enkla ord, uttalade af Jesus, hafva hans anhängare lyckats uppföra icke blott de tvänne stora hufvudkyrkor, som söndra kristenheten — den protestantiska och katolska — utan ock alla dessa otaliga sektkyrkor, som befinna sig inom deras respektiva fällor. Det bör derföre icke förvåna oss, om de gamles visdomsreligion, när man tager i betraktande dess ännu högre ålder, blifvit missförstådd och vanställd under loppet af hvarandra efterföljande generationer.

Det sagda bör vara nog att öfvertyga läsaren — eller i alla händelser att leda hans egna forskningar på rätt spår för upptäckten af det faktiska förhållandet — att alla både österländska och vesterländska religioner jemte magin och ockultismen med alla deras olika förgreningar ega ett och samma ursprung.

KAP. III.

Vesterländska missuppfattningar af den österländska filosofin.

Då Europas lärde först började intrressera sig för öfversättandet af Österlandets heliga böcker, gjorde de det icke i den tron, att de innehölle något djupt tankesystem, det

der rätt tolkadt kunde blifva af väsentlig vigt för tydningen af många lifvets gåtor, eller att dessa fornåldriga blad kunde uppdaga några af de djupaste kosmologiska sanningar — de gjorde det mera med ett filologiskt och historiskt syfte för ögonen. Man antog att dessa skrifter värde för den bildade europeiska verlden egentligen låg i deras höga ålderdom och icke i de tankar och idéer de innehöllo, hvilka omöjligen kunde ega något filosofiskt värde. I juni-numret af *Nineteenth Century* för år 1884 gör professor Max Müller i en artikel med titel »Förgätna Biblar» följande anmärkningar: »Några åtminstone af de viktigaste arbeten, som belysa Österlandets gamla religioner, hafva för alltid blifvit räddade undan glömskan och gjorda tillgängliga för alla, som förstå engelska. Några af mina vänner, hvilkas omdöme jag värderar högre än mitt eget, undra hvad anledning det är att glädjas öfver detta. Andra, mera uppriktiga än de öfriga, sade mig, att de hade varit stora beundrare af den gamla orientaliska visdomen, ända till dess de kommo att läsa öfversättningarna af Österlandets heliga böcker. De hade tydligen väntat sig att få höra änglasånger och icke barnpladder. Andra intogo en högre ställning. Hvad, frågade de, kunna det nittonde århundradets filosofer hafva att lära af personer, hvilka lefvat för ett, två, tre, ja till och med fyra tusen år sedan? Då jag helt ödmjukt antydde, att dessa böcker egde ett rent historiskt värde såsom de enda källorna för religionshistoriens studium, sade man mig att det vore fullkomligt känt, huru en religion uppstår och huru många stadier hon har att passera under sin utveckling från fetischism till positivism, och att hvilka fakta Österlandets heliga böcker än kunde förete, måste de alla vika inför teorier, de der vore ofelbara och ovederläggliga.»

Dessa anmärkningar visa tydligen att öfversättarne uppskattat dessa böckers värde endast och allenast från en enda synpunkt, den af deras fornåldrighet och att den tanken aldrig föresväfvat dem, att de kunde ega en dold mening, iklädd en symbolik, fattbar endast för dem, hvilka

studerat den mystiska filosofin. Man kunde naturligtvis icke vänta, att vesterländska orientaler eller ens de österländska, som uteslutande fått sin uppfostran i vesterländska skolor, skulle ega förmåga att tolka denna symbolik, men de borde dock hafva varit beredda att antaga möjligheten af dess tillvaro i dessa urkunder. Dessa böcker torde måhända hafva blifvit »räddade undan glömskan» af sina nuvarande öfversättare med hänsyn till den stora engelsktalande allmänheten; men en allvarlig forskare måste fortfarande äfven med dessa så lätt tillgängliga öfversättningar söka efter en tolkning såväl af deras beslöjade som deras ytliga mening. Deras »räddning» är vunnen på bekostnad af deras betydelse. Dessa böcker ega mera än ett blott historiskt värde, ty de innehålla grundsanningarna af en filosofi, den många högt bildade anse väl värd aktning på helt andra grunder än dess fornåldrighet.

Beträffande Rig Veda, med hvilken Max Müller anser sig så hemmastadd, innehåller *Isis Unveiled*, icke utan stöd af skäl och exempel, följande uttalande: »Alkemister, kabbalister och idkare af den mystiska filosofin skola der finna ett fullt utfördt kosmogoniskt utvecklings-system af ett folk, som lefde omkring tjuge tusen år före vår tidräkning. De skola dessutom finna en tankegång, ja till och med en lära, fullkomligt öfverensstämmande med den Hermetiska filosofin äfvensom med Pythagoras' och Platos läror.»

Oafsedt detta skulle man kunna fråga, hvilka filosofer den nuvarande generationen har att uppvisa, jemförliga med dem, hvilka bortgått för tidsåldrar tillbaka, efterlemmande teorier, de der måhända komma sanningen närmare än de ofvan åsyftade »ofelbara och ovederläggliga». Professorn har liknat de idéer, som återfinnas i Österlandets heliga böcker vid »barnpladder». Är detta idéernas fel, eller är det icke möjligt att öfversättarne, trots sin ådagalagda djupa lärdom och osparda möda, icke lyckats finna den mystiska nyckel, som kan öppna dessa dolda skattkammrar och utan hvilken dessa biblar äro jemförelsevis meningslösa och utan gagn. Men äfven från historisk synpunkt måste dessa öfver-

sättningar anses otillfredsställande, ty långt ifrån att åskådliggöra det intellektuella utvecklingsstadium, till hvilket människorna hunnit i dessa aflägsna tider, deras verkliga vetande eller de teorier, de varit mäktiga af att uppställa rörande verldsalltet, gifva de läsaren — så påstå de lärda mystikerna i Indien — en falsk föreställning om dessa teorier och deras vetande, som uppställt dem. En öfversättning, i total saknad af den anda, som besjälade dessa böcker, kan icke göra rättvisa åt de upphöjda idéer, de innehålla.

Man beskyller ofta teosoferna och dem, som studera den österländska filosofin för ateism, men ingen beskyllning kan vara mera ogrundad; och den synes leda sitt ursprung antingen från okunnighet om teosofernas verkliga sträfvän (materialismens undertryckande) eller från en falsk uppfattning af ordet ateism.

Ateist kallas vanligen den, som icke blott icke tror på en Gud, utan ock förnekar en tillvaro för menskligheten efter döden.

Det vore lika så rättvist och fullt lika logiskt att påstå, det spiritisterna (hvilka tillbringa det mesta af sin lediga tid i samtal med sina aflidna vänner och släktingar) vore ateister, som att påstå, det buddhister och teosofier äro det. Ty ehuru dessa senare kunna ogilla några af de slutsatser, till hvilka de förra kommit rörande de ur kroppen frigjorda själarnas andliga tillstånd, antaga de i likhet med dem, icke blott att dylika meddelanden *kunna* ega rum, utan att de dagligen och stundligen *göra* det.

Hvad teosofins studium framför något annat ådagalägger är, att det fysiska lifvet är intet i jemförelse med den derpå följande perioden af andlig tillvaro, att det närvarande blott är *maya*, det vill säga öfvergående, hvaremot det verkliga lifvet är det, som tillhör den inre människan, oberoende af kroppen. Så länge vi äro i kroppen, äro vi nedtyngda af dess bojor och underkastade de inskränkningar, hvilka bero af denna vår bostad. Befriade ur kroppens band, kunna vi vinna kunskap om tillvaron på ett annat och högre plan. Buddhismen undervisar sina lärjungar

bland annat i sättet att undandraga sig kroppens herravälde genom att kufva och besegra de begär, som åsyfta materiella njutningar och att icke gifva vika för inflytelsen af sådana känslor som afund, sinlig kärlek, vrede, hat o. s. v.; men nära och underhålla ett brinnande begär att gagna menskligheten i förening med andliga sträfvanden. Sedan dessa kroppsliga begär, vår naturs lägre känslor blifvit utplånade, kan den inre människan undslippa sin trældom och redan här i lifvet vinna någon kunskap om och erfarenhet af ett annat existensstillstånd samt i och med detta af den gudomliga Andens städse växande kraft inom henne, samma kraft, som besjälar hela verldsalltet. Det faktiska förhållandet, att den sanna buddhismen icke predikar tron på eller beroendet af en personlig gud, är icke i och för sig något bevis därför att religionen är ateistisk, ty hon erkänner hos den Universella Anden alla de högre attributer, dem kristendomen tillägger sin gudomlighet, under det att kristendomens läror i likhet med buddhismens gå ut på kroppens rening från alla världsliga bekymmer och sträfvanden. Hela Jesu sedelära uppmanar människorna till osjelfviskhet, på det att deras inre, andliga jag må varda dugliga att ingå förening med den himmelske Fadren. Den österländska läran innehåller i det närmaste samma bud — krossa och underkufva personligheten, att du må kunna förverkliga din enhet med det *hela*, det universella medvetandet.

Läsaren får dock icke tro att teosofin helt enkelt lär buddhism, ty detta är icke fallet; men teosofin lägger klarligen i dagen, att den gamla visdomsreligionen, sådan de invigde lärt den från urminnes tid, ligger till grund för alla de stora verdensreligionerna. Buddhism och brahmanism stå nära nog i samma förhållande till hvarandra som protestantism och katolicism och de omfatta lika så många sekter och grenar som de vesterländska religionerna. Den esoteriska buddhismen var en filosofisk lära, innan den historiske Buddha uppträdde på jorden, det vill säga, den filosofiska sanningen i buddhismen såväl som i kristendomen

och brahmanismen fans till, innan deras stiftare iklädde henne den yttre religiösa formen. Det visar sig alltså att den österländska filosofin, i stället att vara ateistisk, är rena motsatsen, och att hon fått sig tillagd denna karaktär dels på grund af sina vesterländska tolkares missuppfattning, dels i följd af den omständigheten, att tron på en människoliknande Gud såsom världsskapare hvarken eger något stöd i de heliga böckerna eller godkännes af de största nutida österländska auktoriteterna.

Herbert Spencers »Oändliga och Eviga Kraft, från hvilken allting utgår», och hans sats, att »inga af de attributer, som någonsin blifvit uttalade om Gud, kunna begagnas i fråga om denna kraft», öfverensstämmer till fullo med den österländska filosofins lära. Men då mr Spencer säger, att det ändliga menckliga medvetandet icke kan fatta eller närma sig det Ovetbara, hvilket han erkänner såsom den »yttersta verkligheten», förklara de i okultismen invigde, att förmågan dertill ligger latent hos menckligheten och att denna kunskapsförmåga eller kraft kan genom en viss träning i enlighet med för dem tillgängliga kunskaper bringas derhän, att den beherskar kroppen, frigör sig från dess band och sålunda slår en brygga öfver den klyfta, som skiljer det kända från det okända.

KAP. IV.

Det synliga och det osynliga.

För att bättre kunna fatta föreningsbandet mellan den materiella och hvad man vanligen kallar den andliga verlden är det nödvändigt för läsaren att känna den österländska filosofins indelning af menckan i följande sju principer: 1 Kroppen, 2 Lifskraften, 3 Astralkroppen, 4 Den animala själen, 5 Den menckliga själen, 6 Den andliga själen och 7 Anden.

I denna indelning representerar kroppen en groft materiell form, som dock eger möjligheten af en andlig utveckling, småningom bragt till fullkomning genom en lång följd af inkarnationer. Man får dock icke föreställa sig att dessa principer kunna afsöndras eller lösryckas från hvarandra såsom hudlager eller att de ega bestämda individuella egenskaper, hvilka kunna göra sig gällande oberoende af hvarandra. Hvarje princip står tvärtom i nära förbindelse med sin granne och kan endast verka, understödd af denne. Kroppen är oförmögen af all verksamhet, så framt han ej är genomträngd af lifskraften; astralkroppen skulle, skild från sitt köttsliga hölje, sakna all intelligens, om han icke upplystes af den animala själens högre förmögenheter, och de högre delarna af den menckliga själen själf skulle utan sin frändskap och nära förbindelse med den andliga själen vid den menckliga varelsens död vidhänga den astrala formen och jemte denna småningom upplösas på det astrala planet.

De tre första principerna tillhöra uteslutande personligheten och äro förgängliga. Kroppen dör och den andra principen går att gifva lif åt andra organismer i dess närhet, under det att den astrala formen upplöses långsamt, men lika säkert som kroppen.

De fyra högre principerna bilda individualiteten, den verkliga, inre menniskan — detta jag, som går från inkarnation till inkarnation. Om detta jag genom en långvarig degraderingsprocess, beroende på en oafbruten följd af inkarnationer med mer eller mindre förnedrande tendenser, faller så djupt, att de sjette och sjunde principerna lösgöra sig från de högre delarna af den femte, sjunker denne senare ned i den fjerde, hvilken disintegreras ytterst långsamt på det astrala planet och blir då under denna tid en »elementar»* af det farligaste slaget. Den rena anden, hvilken sålunda tvingats att lemna jaget, flyr tillbaka till sitt ursprung, den universella anden. Dessa principer ligga latent icke blott hos de animala organismerna ända ned till de lägsta, utan i all materia, vare sig organisk eller

* Se sidan 24.

oorganisk. Sålunda kan man säga, att en kiselsten potentialiter eller till möjligheten innehåller elementen till den fullkomliga människan. Detta får dock icke fattas så, som skulle den eller den särskilda stenen under loppet af millioner år blifva förvandlad till människa eller att han någonsin, ehuru utan tvifvel innehållande det latent fröet till lifsprincipen, skulle blifva i stånd att röra sig af egen viljekraft. Evolutionsteorien, hvilken ända upp till en viss punkt öfverensstämmer med den ockulta vetenskapen, antager att växtriket utvecklar sig från mineralriket och djurriket från växtriket o. s. v. Deraf följer att elementen till växt och djur och sålunda äfven till människan, måste förefinnas i stenen, ty det är knappast nödigt att här taga frågan om en särskild skapelse af människan i betraktande.

De högre principerna hos människan utvecklas inom henne steg för steg den ena efter den andra, allt som hon arbetar sig upp från vildens lägsta stadium till det nuvarande släktets högsta typer. Men äfven hos dessa äro de högre principerna ännu blott latent. På mensklighetens närvarande stadium äro de flesta individer icke i aktuel besittning af mera än sin fjerde princip, ehuru den femte börjar gifva sin närvaro tillkänna. Detta visar sig i förståndsutvecklingen på det materiella planet, som nästan helt och hållet sysselsätter sig med frågor rörande välbefinnandet i detta lifvet — i det de vetenskapliga upptäckterna, massornas uppfostran och de historiska forskningarna gå i en riktning, som leder till förnekelse af en annan tillvaro och följaktligen till sträfvan efter kroppsligt välbefinnande, mera än till erkännande af de psykiska och andliga krafter hos människan, hvilka just nu begynna utveckla sig. När en gång dessa förmögenheter blifva erkända och sättet för deras utveckling och tränering eller öfning blifvit upptäckt, då skola alla andra vetenskaper och studier jemförelsevis förlora i betydelse och varda underordnade under intresset för den omätliga, menskliga viljekraften, hvars uppfostran skall blifva allas deras högsta äregirighet, hvilka sträfva till verklig sanning eller med andra ord universelt vetande.

Men detta skall icke ske, förr än menskligheten kommit i full besittning af sin femte princip, förherrligad i och genom den sjettes uppvaknande.

Redan nu begynner ett bildadt fåtal vinna medvetande om att dessa högre förmögenheter innebo hos alla och hos många yttra sig på mångfaldigt sätt. Möjligheten af att äfven under detta lifvet kunna skilja den astrala formen från den materiella kroppen är bevisad utom allt tvifvel. Mesmerism, clairvoyance, magnetism, materiens genomtränglighet af materia, själstelegrafering, föremåls ögonblickliga förflyttande på långa afstånd äro fakta, hvilka kunna pröfvas och bevisas sanna af dem, som ega tillräckligt intresse för dessa ämnen för att egna nödig tid åt deras utforskande, och som utan dylika bevis känna sig oförmögna att fatta ett kommande lif eller en medveten tillvaro efter döden.

De undantagsmenniskor, hvilka äro födda med eller kommit i besittning af dessa abnormala krafter eller andliga förmögenheter, hvilka frambringa ofvan antydda fenomen, kunna indelas i tvänne bufvudklasser — de hvilka ända från ungdomen blifvit uppfostrade på ett specielt sätt, afseende odlandet och utvidgandet af deras andliga och psykiska krafter, och de hvilka af naturen äro födda siare eller medier, men som vuxit upp utan någon specielt i denna riktning ledd intellektuel träning.

Det gifves en vid åtskilnad mellan en siare och ett medium, ehuru de ega samband med hvarandra genom vissa grund-likheter. Den förre eger en långt högre naturlig utveckling än den senare, hans krafter äro hans egna och han kan bruka dem efter behag. Mediet, såsom ock namnet angifver, är blott en passiv agent för meddelelsen mellan inflytelser från den subjektiva eller andliga sidan af naturen och oss sjelfva. Likheten dem emellan består förnämligast i det faktiska förhållandet, att båda äro tillgängliga för och kunna träda i kommunikation med invånarne i den oss omgifvande osynliga världen. Medier kunna under vissa betingelser framkalla dessa fysiska fenomen, dem nästan

hvar och en numera känner till, men de kunna icke kom-
 mendera arten af dessa betingelser ej heller vara fullt
 förvissade, att de väntade och önskade resultaten skola
 framträda. Siaren deremot kan genom sin tankekrafts kon-
 centrerung på ett visst mål försätta sig i *rapport* med det
 andliga planet och, på samma gång han förblifver fullt
 medveten och i sitt naturliga tillstånd, skåda in i astral-
 ljuset och icke blott utbyta tankar med invånarne derstädes,
 utan ock med stor noggrannhet läsa ännu lefvande personers
 tankar och afsigter. Dessa tankar äro fotograferade i astral-
 ljuset mer eller mindre skarpt allt efter deras intensitet
 eller liflighet. På detta sätt har en clairvoyant tydligen
 åskådat ett mord i alla dess detaljer flere veckor innan det
 blef begånget, och mördaren upptäcktes af siaren, hvilken
 genast och omissskänneligen igenkände honom från den
 tafla han sett i astralljuset. Händelser sådana som denna
 belysa tydligen, hvilket starkt och långvarigt inflytande till
 godt eller ondt våra tankar kunna utöfva på våra med-
 menniskor. En mördares fasta afsigt aft begå ett brott,
 som han sorgfälligt planlägger i alla dess detaljer, aftryckes
 i astralljuset såsom en tafla, hvars färger förblekna först
 efter ett längre eller kortare tidsförlopp; och hon kan, så
 länge hon förblifver der, förleda andra personer med onda
 böjelser att begå lika beskaffade brott, skulle de råka att
 komma under hennes inflytelse. De skola icke se taflan
 såsom den klarseende gör, men den derifrån utströmmande
 onda magnetismen kan intränga i deras sinnen och utveckla
 de dåliga egenskaper, som der ligga slumrande och som
 kanske i annat fall aldrig skulle hafva vaknat. Läsaren
 torde här fråga: hvad är detta astralljus, som är synligt
 för siaren, men för menniskor i allmänhet endast är ett
 oskrifvet blad — ett namn utan mening.

Astralljuset är detsamma, som inom sanscrit-litteraturen
 benämnes *Akasa*. Det är det förråd, ur hvilket adepterna
 medelst sin viljekraft erhålla det nödiga materialet för ut-
 förande af de fenomen, vid hvilka något skapas. »Akasa
 är det mystiska fluidum, som af skolastikerna benämnes

den allt genomträngande etern; den ingår i alla naturens magiska operationer och frambringar mesmeriska, magnetiska och andliga fenomen . . . Ordet 'As', 'Ah' eller 'Jah' betyder *lifs-existens* och är tydligen roten till ordet 'Akasa', som i Hindostan uttalas 'Ahasa', lifsprincipen eller ett gudomligt, lifgifvande fluidum eller medium*». Detta utomordentligt förtunnade fluidum eller medium, som omsluter denna värld, genomgår hela universum och omgifver alla ting i lifvet, mottager och antecknar alla våra tankar för en längre eller kortare tid, allt efter den styrka och bestämdhet, hvarmed vi tänkt dem. Det är i astralljuset man kan se dessa de dödes själar, hvilka af den österländska filosofin benämnas »elementarer». Det är äfven der man har att söka deva-gudomligheternas rike och de under-menskliga väsenden, som kallas elementaler; men så länge icke mensklighetens högre principer blifvit utvecklade antingen på naturlig väg under tidernas lopp eller genom speciel träning i det närvarande, skall astralljuset med alla sina naturhemligheter förblifva okänt för det stora flertalet, hvilket därför ej heller skall tro på dess tillvaro. Så länge det menskliga jaget är inneslutet i kroppen, sådan den för närvarande är beskaffad, kan det icke vinna någon kunskap om tingen på det andliga planet; men den teosofiska vetenskapen lär uti en af sina grenar konsten att genom träning och tuktan bringa kroppen till ett sådant tillstånd, att den inre andliga människan kan komma till medvetenhet af sina krafter och göra sig till en betydande grad oberoende af de kroppsliga banden.

Den oss omgifvande osynliga världen är oändligt mera omvexlande och intressant än den vi känna; icke därför att den är osynlig, utan därför att den är mera verklig, mera varaktig och andligare och framför allt, därför att den är en ledtråd till förklaringen af så många utaf de mysterier, hvilka omgifva människans tillvaro på denna planet.

* Isis Unveiled, vol. I, p. 140.

Naturvetenskapen säger oss beständigt att dylika ting äro »fakta», »naturlagar» och att deras orsaker endast kunna blifva föremål för de mest sväfvande gissningar. Alla våra mest framstående mäns outtröttliga forskningar sedan årtal tillbaka hafva icke bragt oss det ringaste närmare dessa frågors lösning. Magnetens båda poler, den attraherande och den repellerande, de regelbundna vexlingarne af ebb och flod och den elektriska verksamheten äro »fakta»; men huru förklaras de annorledes än genom mer eller mindre otillfredsställande teorier? Dock får man icke tro att dessa problem skola lösas i döden eller att blotta förstågan i och för sig att kunna skåda in i astralljusets eller med andra ord att kunna redan under tillvaron i kroppen komma i *rapport* med ett annat materiellt plan, skall undandrödja alla svårigheter rörande frågan om de båda existens-tillstånden, ty detta är för visso icke fallet. Men hvad som för idkaren af teosofins studium är af vigt att känna är detta, att en fast öfvertygelse om tillvaron af en osynlig värld och dess nära förbindelse med den synliga är ett steg framåt på vägen till sann kunskap och att det nästa steget är tron på nödvändigheten af att utveckla dessa andliga krafter, hvilka ligga latent hos människan, till en hög grad af fullkomlighet. En sådan utvecklingsprocess innebär ett omfattande studium af den stora universella lagens verksamhet i förhållande till fenomenen inom vår synliga värld och dennas nödvändiga förbindelse med oss omgifvande osynliga världar och betingelser. Då och först då kan den lidande menskligheten lära sig att skilja mellan det verkliga och överkliga, det sanna och falska.

Oekultismen lär och siaren bevisar att hvar och en både gammal och ung är omgifven af ett eteriskt omhölje, vexlande till färg, skapnad och utseende i allmänhet allt efter hans konstitution, lif, tankar och sträfvanden. Inom denna atmosfär (aura) stå såväl händelserna från hans förflutna lif att läsa, som ock händelser, hvilka skola inträffa i framtiden. Det har i ett föregående kapitel blifvit sagdt, att hvarje mensklig varelse efterlemnar på sin väg

genom lifvet en följd af förhållanden, hvilkas verksamhetsyttringar voro beroende af impulser, alstrade i en föregående inkarnation. Dessa förhållanden kunna ses i hans atmosfär, under det att auran själf endast är synlig i astralljuset. Allt hvad vi företaga oss, det må vara af vigt eller icke, måste ha sin grund i en tanke. Om ett tillämnadt företag är af djupt intresse, ett sådant som kan leda till mycken lycka eller olycka, sysselsätter sig tanken en längre tid vid denna fråga och ifyller alla för företagets framgång nödiga detaljer. Följaktligen blifva dessa tankar fotograferade i astralljuset, och antingen deras resultat redan inträffat eller ännu tillhöra framtiden, kan siaren lika fullt läsa dem och ganska ofta förutsäga hvad som skall inträffa efter ett längre eller kortare tidsförlopp. Och oberoende af hvarje afstånd eller synbar förbindelse mellan den person, hvars aura är under skärskådning, och den, hvilken väfver i sitt sinne de orsaker, hvilka skola komma att utöfva ett sådant inflytande på dennes väg genom lifvet, kan clairvoyanten med ofelbar skicklighet följa de fina magnetiska trådar, som sammanlänka dem med hvarandra.

Hvad dessa magnetiska strömmar äro, så verkliga för de få, som kunna förnimma dem och så överkliga för menskligheten i stort, måste läsaren själf upptäcka i den mera djupgående litteraturen inom denna filosofi.

Det är otvifvelaktigt längs dessa osynliga trådar mästaren i själstelegrafering sänder sina budskap; det är ock medelst dessa linier mesmeristen (i detta fall omedvetet) utöfvar inflytelse på sin flere mil aflägsna sensitiva. En hårlock, lemnad åt en clairvoyant, som är fullkomligt obekant med dess egare och skild från denne genom hundradetals mil, skall sätta honom i stånd att sända sin tanke längs de magnetiska strömmar, som existera mellan håret och dess naturliga egare, så att han kan se dennes omgifningar och hvad han har för händer.

Sålunda visar det sig att teosofin icke är en blott abstrakt filosofi, som sysselsätter sig med metafysik och fantasi-teorier, utan att idkaren af detta studium för visso

redan i detta lifvet kan finna nyckeln till naturens dolda hemligheter såväl som den väg, hvilken leder till andligt och intellektuelt framåtskridande i nästa existens-tillstånd.

KAP. V.

Mahatmerna.

Det gifves, såsom förut blifvit sagdt, tvänne slag af med vissa abnorma egenskaper begåfvade undantagsmenniskor, dem vi kunna skilja såsom tränerade och otränerade. Den senare gruppen, som omfattar siare, clairvoyanter och medier, har i korthet blifvit omnämnd, och vi gå därför nu att gifva läsaren några upplysningar rörande den andra, som omfattar dem, hvilka, utom det att de blifvit födda med några eller alla af de ofvan uppräknade abnorma attributerna, derjemte ända från sin ungdom genomgått en speciel uppfostringskurs för utvecklandet af sina psykiska krafter.

Man antager vanligen att en individ, han må vara begåfvad med ovanliga anlag eller icke, genom uppfostran på det fysiska planet vinner större skicklighet i att ordna sina idéer och större duglighet i att bruka dem till mensklighetens gagn, än om han lemnas åt sig sjelf att samla sin erfarenhet på ett planlöst sätt och måhända ur otillförlitliga källor, utan lämplig undervisning eller ledning af dem, hvilka på den väl banade skolvägen förvärfvat sig både teoretiska och praktiska insigter. Om detta medgifves beträffande vanlig uppfostran, måste man förnuftslenligt också medgifva, att en erfaren ledning och undervisning är lika, om icke mera, nödvändig i fråga om de andliga förmögenheternas uppfostran. Att ett stort antal personer i detta nu äro inbegripna i en sådan träning och utveckling har ändtligen blifvit känt af åtskilliga personer inom

den vestra verlden, medan det i Österlandet varit ett erkänt faktum från urminnes tid.

Resultatet af denna psykiska tränering eller uppfostran visar sig till sin fulla vidd inom det brödraskap, till hvilket mahatmerna höra. Den sanne siaren eller adepten kan i följd af den speciella tränering han genomgått under användningen af deras förmögenheter frigöra sina högre principer från all förbindelse med de lägre. Den kunskap, som på detta sätt vinnes, kan i sin renhet förvärfvas eller fattas af dessa högre principer endast då dessa äro obefläckade af beröringen med de lägre, hvaremot en otränerad clairvoyant icke kan se dessa sanningar annorledes än uppblandade med fantasier och hågkomster från den fysiska hjernan, hvars verksamhet han icke förstår att för tillfället upphäfva. Den invigde adepten åter kan, när han befinner sig i det för mottagande af detta slags erfarenhet nödiga tillståndet, inställa den mekaniska verksamheten hos hjernan, hvarigenom hans andliga syn varder klar och befriad från hvarje inblandning af det fysiska minnet. Detta frånvarande tillstånd benämnes i hinduiska skrifter *Samādhi* och betraktas såsom det högsta tillstånd menniskan kan uppnå, så länge hon är i kroppen.

Denna psykiska uppfostran, som alla aspiranter till inträde i adeptsamfundet måste genomgå, meddelas genom en undervisning efter stränga, absolut bindande regler, tilllämpade och fortplantade från slägte till slägte under årtusenden, ja ända från den tid menskligheten först började utveckla sig på detta klot. Väktarne öfver dessa kunskaper kallas omväxlande af sina respektive anhängare inom olika länder och religioner mahatmer, rishis, arhats, adepter, Guru Devas, bröder o. s. v. och omfatta bland sina medlemmar representanter för många nationaliteter. Flertalet uppehåller sig i Tibet, ehuru isolerade medlemmar kunna träffas annorstädes i vidt aflägsna länder. De ega kunskap om naturens dolda verksamhet och de orsaker, hvilka frambringa fenomenen inom den fysiska verlden. Detta sätter dem i stånd att framställa fenomen, de der vända upp och

ned på alla de teorier, som efter hand under mångårigt arbete blifvit uppställda inom fysiken. De kunna trotsa materiella hinder, afstånd, ja sjelfva döden. De kunna skapa eller integrera och disintegrera; det vill säga, de kunna ur *akasa* hopsamla de element, som äro nödvändiga för framställandet af materiella föremål och låta dem blifva synliga och vidrörbara, på samma gång de kunna upplösa sådana föremål i deras ursprungliga molekyler, hvilka genast utbreda sig i astralljuset och blifva osynliga för det fysiska ögat. De kunna taga kännedom om personer och deras tankar utan hänsyn till afståndet, ställa sig i direkt kommunikation med dem och meddela dem intryck och inflytelser. Af denna kraft, som Bulwer i *Ett kommande släkte* beskriver såsom *vril*, äro mahatmerna otvifvelaktigt i besittning och förstå att bruka den. De känna de olika principer, hvilka, som förut är nämnt, konstituera människan, och förstå att bruka dem i och för åtskilliga psykologiska ändamål, och de hafva under sin träning utvecklat sina högre principer (på samma gång de underkufvat de lägre) till en sådan fullkomning, att den verkliga människan blifvit oberoende af och helt och hållet herre öfver kroppen; och hon kan följaktligen lemna honom under långa tider. Det kroppen tillhörande jaget samlar under tiden sant verkliga kunskaper inom andra sfärer, hvilka vid jagets återkomst till jorden tjena att stärka och föröka brödraskapets gemensamma förråd af vetande. Det är väl bekant i Indien, att fakirer och yogis genom späkning och användande af vissa fysiska öfningar — såsom att sitta en lång tid i en viss ställning, andas med vissa bestämda uppehåll o. s. v. otvifvelaktigt kunna förvärfva sig vissa fysiska krafter och framställa vissa fysiska fenomen. Denna art af träning kallas *Hatti yog*, under det att den högre arten, som läres af de verkliga adepterna, kallas *Raj yog*. Emellan dessa båda uppfostringsmetoder för ernående af abnormala krafter är en omätlig skilnad, och svalget från den lägsta formen af den ena till den högsta formen af den andra fylles af anhängarne utaf alla de många och olikartade religioner

och sekter, som äro spridda öfver hela Asien. De omfatta såväl gycklaren, hvilken för en ringa vedergällning måhända kan utöfva en låg art af hexeri, som den helige mannen eller yogin, hvilken lefver ett asketiskt, isolerad lif under betraktelser och religionsöfningar, och som aldrig tillfogar någon något ondt, utan tvärtom gör godt, i det han söker öfvertyga de obildade personer, som besöka honom, om nödvändigheten att föra en ren vandel i detta lifvet för att vinna salighet i det kommande. Men långt öfver äfven de bästa af dessa yogis — och att många utaf dem förete exempel på passiv helighet, andlighet och renhet är höjdt öfver allt tvifvel — stå mahatmerna. Ty de äro de direkta arfvingarne till och väktarne öfver den forntida visdomsreligionen och öfver *deras* samlade andliga erfarenhet, hvilka haft sig uppsigten öfver verlden anförtrodd allt sedan mensklighetens uppträdande. Och när en chela (lärjunge) uppnått adeptskapet, är hans utveckling och andliga uppfostran ingalunda avslutad; ty inom det andliga kulturområdet gäller ännu mera än inom det verldsliga, att ju längre en forskare går, desto vidsträcktare är den utsigt, som öppnar sig framför honom: och medlemmarne af detta vördnadsvärda samfund, om hvilket europeerna känna så litet, tillegna sig under sitt fortskridande icke blott sina samtidas och företrädares personliga och förvarade vishet, utan pröfva äfven dess riktighet, under det de sjelfva gå framåt steg för steg. Och denna förtrolighet med verksamheten af den osynliga hand, som leder verldsalltet — hvilken skänker adepterna deras öfverlägsenhet i alla frågor, som angå fysik och andra naturvetenskaper — förvärfvas af dem icke såsom slutmålet för deras sträfvan, utan gradvis under det de ännu äro chelas eller neofyter på den studieväg, som blifvit utstakad för deras utveckling, och utgör ett trappsteg till den ännu sublimare filosofi, som leder dem till insigt om denna gudomliga, oföränderliga lag, hvilken herskar allestädes både inom den synliga verlden och inom de oss omgifvande osynliga världarna, lika både i fråga om andliga och fysiska ting. Ty lika så omöjligt som det är, att utforska den

bestämda tidpunkten för mineralrikets öfvergång i växtriket och dettas i djurriket, så är det ock att bestämma gränsen mellan ande och materia.

Hvad som först af allt torde rikta mensklighetens uppmärksamhet på detta brödraskap — hvars medlemmar hafva lyftat sig till en sådan fruktansvärd höjd öfver sina medmenniskor — äro de häpnadsväckande och öfverväldigande krafter, hvarmed de äro begåfvade; men den, som studerar deras lära, skall snart komma att betrakta dessa krafter såsom af underordnad intresse i jemförelse med de vidsträckta och klart belysta utsigter öfver mensklighetens förflutna och kommande öden och hennes sammanhang med och ställning till hela verldssystemet, dem hon kan uppnå medelst deras bistånd.

Deras tillvaro såsom menskliga väsenden har ofta blifvit och är fortfarande ifrågasatt af många; men å andra sidan hafva hundratals personer både sett och talat med dem och några hafva till och med i flere år lefvat under samma tak med sina egna mahatmer och naturligtvis under denna tid bevittnat otaliga prof på deras makt i flerfaldiga riktningar. Det är emellertid icke meningen med denna bok att anföra bevis för de deri meddelade uppgifterna, ty sådana kan läsaren söka och för visso finna annorstädes. Men beträffande detta särskilda påstående om adepternas existens, torde det böra nämnas, att forskaren skall finna stöd derför icke blott i österlandets heliga böcker, utan ock genom muntlig bekräftelse af tillförlitliga vittnen, hvilka sett och samtalat med sin egen adept-guru* både när han varit kroppsligen närvarande och då han besökt dem i sin astrala form, när de befunnit sig på flere hundra mils afstånd ifrån honom.

Denna den astrala formens förmåga att skilja sig från den ännu lefvande kroppen är ingalunda någon så synnerligt ovanlig företeelse äfven i vesterlandet bland personer, hvilka icke ega den ringaste kunskap om de österländska

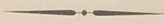
* Guru = mästare.

träneringsmetoderna eller om mahatmerna. Och det är väl bekant inom vissa sällskapskretsar att denna egendomliga förmåga ofta anlitas af dem, som önska besöka och meddela sig med släktningar och vänner, hvilka gått bort till ett annat existensplan. Ja, två eller flere »astraler» kunna göra denna resa tillsammans; och vid återkomsten till sina respektive kroppar minnas de såväl de samtal de fört med sina aflidna vänner, som grunddragen af de scenerier de skådat under vägen. Om derföre några ibland oss kunna erfara dylika ting utan att hafva genomgått en lifslång tränering och utan någon speciel ledning, hvarföre skulle vi betvifla *Brödernas* tillvaro, när deras lärjungar påstå sig hafva mottagit dylika astrala besök af sina »mästare», då de vetat att deras kroppar befunnit sig på flere hundra mils afstånd. Vidare, om en otränerad person finner, att han kan lemna sin kropp efter behag och genomfara omgifvande osynliga verldar, medförande tillbaka minnen och intryck från dessa resor, huru mycket lättare är det icke då att tro, det adepten, hvilken under en lång följd af år egnat sig åt utvecklingen af de naturgåfvor han i likhet med siaren erhållit i födelsen, dervid understödd af deras erfarenhet och vetande, hvilka under många generationer tillbaka trampat samma väg före honom. Och hvarföre skulle det vara orimligt att antaga, det dessa invigde ega under sin vård en filosofi, grundad på sanning och andligt vetande. Man måste äfven komma ihåg, att adeptskapet icke är ett resultat af ett enda lufs arbete, ty denna höga ståndpunkt i mensklighetens utveckling kan icke uppnås på så kort tid äfven under de mest gynsamma betingelser. Dessa betingelser utgöra en del af de många gåtor, som måste lösas af den, som beträdt vägen till ockult vetande.

Den första gnistan till det intresse för mysticism, som småningom utvecklar sig hos en gifven individ genom läsning och studier, leder troligen sin upprinnelse från någon beröring i en föregående inkarnation med personer af liknande tendenser. Den teoretiska uppfostran, hvarom han beflitar sig i detta lifvet, skall bära frukt i hans nästa

inkarnation, då han måhända skall förvärfva tillräcklig styrka, att genom allvar, renlefnad och andlighet göra sig bemärkt af en mästare och möjligen lyckas blifva en approberad chela. En gång approberad såsom chela, beror hans fortgång till invigningen på de andliga, fysiska, sedliga och intellektuella egenskaper han derunder kan utveckla; och han måste genomgå många invigningar, innan han uppnår adeptskapet, hvilket efter hvad man sagt oss icke kan ske, förr än efter en lång tid af svåra prof icke blott med hänsyn till alla kropsliga begär och känslor, utan äfven i fråga om hans andliga och intellektuella förmögenheter — ty att blifva en mahatma betyder att blifva en förkroppsling af kunskap, makt och rättvisa. Detta är det mål, till hvilket menskligheten omedvetet sträfvat och som flertalet slutligen skall uppnå efter en lång erfarenhetsföljd af pröfningar och njutningar, dem alla måste genomgå under jagets många inkarnationer och reinkarnationer.

De, hvilka vilja förkorta resan till denna fjerran aflägsna hamn med dess hvila från jordisk tillvaro, kunna endast göra det genom att afvika från den stora stråkvägen — hvilken, ehuru jemförelsevis jemn och med sakta stigning, är ganska lång — och slå in på de bergsstigar, som leda direkt till toppen för dem, hvilka äro på en gång oförskräckta och trofasta.

Theosophical Publication Society

utgifver årligen en serie teosofiska småskrifter, å hvilka kan prenumereras för året räknadt från den 1 Mars 1888 med 5 shilling sterling, som inskickas till ofvannämnda sällskap under adress: 7 Duke Street Adelphi W. C. London. De under förlidet år utkomna numren innehålla:

1. Theosophy and the Churches	Price 2 d.
2. »Psychic Bodies» and »Soul-Survival»	» 2 d.
3. Philosophie der Mystik	» 3 d.
4. The Theosophical Movement	» 2 d.
5. What is Matter and what is Force?	» 2 d.
6. Re-incarnation	» 3 d.
7. Practical Occultism (For Members only).	
8. Epitome of Theosophical Teachings	» 2 d.
9. Keely's Secrets	» 6 d.
10. Nature-Spirits or Elementals	» 3 d.
11. The Higher Science.....	» 2 d.
12. Was Jesus a perfect Man?	» 2 d.
13. The Hebrew Talisman	» 6 d.
14. »Selflessness», »Thelyphthoria» and »Taro».....	» 3 d.
15. Swedenborg Bifrons, or Swedenborg, the New
Church Sect, and the Theosophical Society...	» 3 d.
16. Theosophical Concepts of Evolution and Religion	» 3 d.
17. Inter-relation of Supernatural Phenomena and
the Ethics of Theosophy	» 4 d.
18. Parabrahm	» 6 d.

Samtliga dessa häften finnas att tillgå hos Loeström & Comp.,
Basaren å Norrbro, Stockholm.

Teosofisk Literatur.

Hos **Looström & Komp.**, Basaren å Norrbro i Stockholm,
och öfriga bokhandlare är utkommet:

DEN DOLDA VERLDEN

af **A. P. Sinnett**, President i det Teosofiska samfundet i
London. Med författarens bemyndigande öfversatt af *Victor*
Pfeiff. Från fjerde upplagan af »The occult world». Pris: 2: 75.

EN SIERSKAS ÖDEN

eller märkligare tilldragelser i **Madame Blavatskys** lif af **A.**
P. Sinnett. Bemyndigad öfversättning af *Victor Pfeiff*.

Pris: 3: 25.

DE INVIGDES LÄRA

(Esoteric Buddhism) af **A. P. Sinnett**. Med författarens
bemyndigande öfversatt af *Victor Pfeiff* och *A. F. Åkerberg*.

Pris: 2: 75.

DÖDEN OCH EFTER DÖDEN

af **Edwin Arnold**, förf. till »Asiens ljus». Öfversättning
af *Victor Pfeiff*.

Pris: 75 öre.

BUDDHISTISK KATEKES

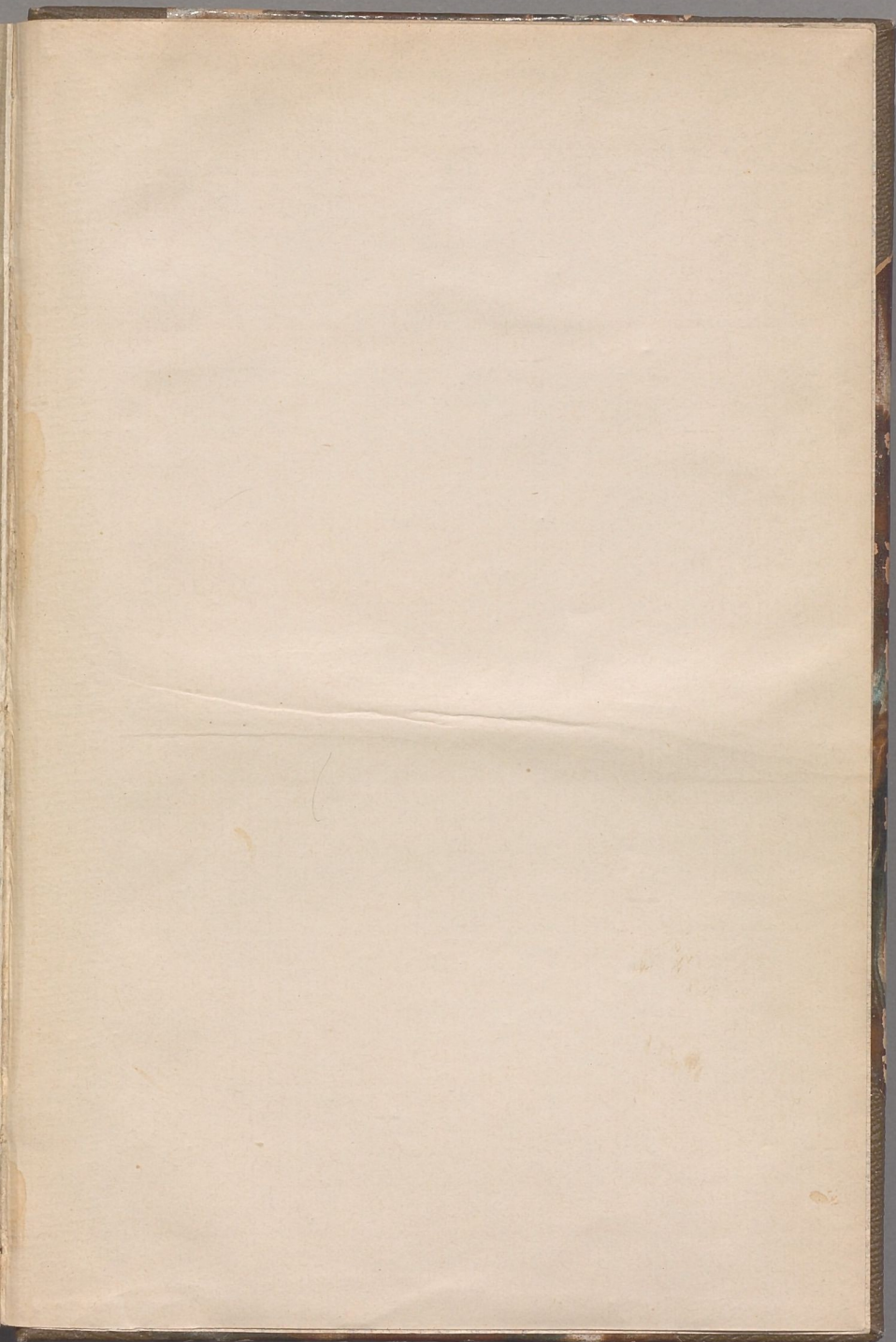
enligt Den singhalesiska canon af **Henry S. Olcott**, pre-
sident för Teosofiska samfundet m. m. Öfversatt på 14 språk.

Pris: 85 öre.

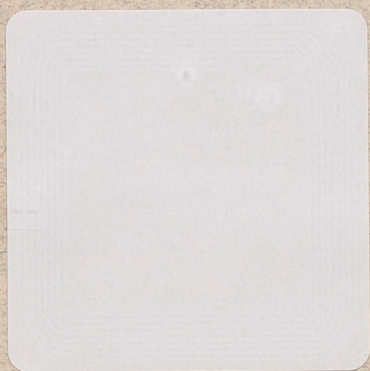
Å **Albert Bonniérs** förlag:

ASIENS LJUS eller DEN STORA FÖRSAKELSEN.

Dikt af **Edwin Arnold**. Öfversättning af *Victor Pfeiff*.
Med inledning af *Viktor Rydberg*. Pris: 3 kr.; inb. 4 kr.

Kungl. biblioteket, Stockholm

50001

000 052 813

www.books2ebooks.eu